

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 241/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Zdenko Seneši, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 81/2022 z 20. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2023 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. K namietanému porušeniu uvedených práv malo dôjsť označeným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd toto uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.
3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, napadnutého uznesenia a rozsudku Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1T/48/2017-1088 zo 7. marca 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyplýva nasledovný stav veci:
4. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a bola mu okrem iného podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložená povinnosť nahradiť škodu spolu vo výške 74 716,27 eur.

5. Uvedený prečin sťažovateľ spáchal tým, že pri vedení osobného motorového vozidla riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke a bez dostatočného bočného odstupu začal predbiehať cyklistku jazdiacu pred ním v rovnakom smere, čo malo za následok zrážku medzi prednou časťou jeho vozidla a zadným kolesom jej bicykla, v dôsledku čoho cyklistka utrpela viaceré zranenia.
6. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania bolo jednoznačné, že dopravnú nehodu zaviniel sťažovateľ (str. 9 odôvodnenia rozsudku okresného súdu).
7. Vzhľadom na zavinenie dopravnej nehody potom okresný súd uložil sťažovateľovi aj povinnosť na náhradu škody spôsobenej dopravnou nehodou. Okresný súd tiež vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody odkázal poškodenú na civilné sporové konanie (str. 10 a 11 odôvodnenia rozsudku okresného súdu).
8. Z uznesenia Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1To/39/2022-1136 zo 17. mája 2022 vyplýva, že sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu včas odvolanie proti všetkým jeho výrokom.
9. V odvolaní sťažovateľ spochybňoval skutkové závery okresného súdu s tým, že k dopravnej nehode došlo v dôsledku nesprávnej techniky jazdy poškodenej, a preto v časti týkajúcej sa náhrady škody bol rozsudok okresného súdu nezákonný.
10. Krajský súd odvolanie sťažovateľa odmietol v celom rozsahu a uzavrel, že okresný súd skutkovo a právne zákonným spôsobom vyhodnotil priebeh dopravnej nehody (str. 5 a 6 odôvodnenia uznesenia krajského súdu).
11. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. V dovolaní namietal, že okresný súd a krajský súd vec nesprávne právne posúdili [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], pretože sa vôbec nezaoberali mierou zavinenia dopravnej nehody zo strany poškodenej a pri rozhodovaní o náhrade škody preto nepoužili § 441 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého poškodená pomerne znáša škodu, ak bola spôsobená aj jej zavinením.
12. V reakcii na sťažovateľovo dovolanie najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že dovolacie konanie nie je určené na revíziu skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa. Naopak, dovolací súd je vždy viazaný skutkovými zisteniami. To napokon vyplýva aj zo znenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.
13. K uvedenému najvyšší súd dodal, že za skutkové sa považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov. Dovolanie sťažovateľa sa pritom týkalo hodnotenia skutkového stavu, do ktorého najvyšší súd nemôže zasahovať.
14. Z uvedených dôvodov bolo preto dovolanie sťažovateľa odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.
15. Nad rámec uvedeného potom najvyšší súd skonštatoval, že prípadný extrémny rozpor medzi vykonaným dokazovaním a skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa je dovolacím dôvodom len

podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku (teda len pri dovolaní, ktorým disponuje minister spravodlivosti, pozn.), a to s odkazom na R 14/2014-III.

16. V rámci *obiter dictum* tiež uviedol, že skutkové závery súdov nižšieho stupňa považuje za správne.

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí nijako nevyrovnal s jeho argumentáciou obsiahnutou v dovolaní, a preto bolo napadnuté uznesenie arbitrárne a nepreskúmateľné.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Právo sťažovateľa namietať na ústavnom súde porušenie svojich práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru je upravené v čl. 127 ústavy a podrobnosti týkajúce sa rozhodovania o ústavných sťažnostiach sú v súlade s čl. 140 ústavy upravené v zákone č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa tohto zákona každý návrh na začatie konania vrátane ústavnej sťažnosti [§ 41 a § 42 ods. 1 a 2 písm. f) zákona o ústavnom súde] ústavný súd predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa na neverejnom zasadnutí (§ 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde). V zmysle § 56 ods. 2 písm. g) ústavný súd už na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietne ústavnú sťažnosť, ak je zjavne neopodstatnená.

20. Ústavný súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami preskúmal ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

21. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že závery najvyššieho súdu o tom, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia súdov nižšieho stupňa, sú v súlade s textom a zmyslom § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Potvrďuje to aj judikatúra ústavného súdu (napr. III. ÚS 83/2023, bod 10 odôvodnenia; II. ÚS 242/2021, bod 63 odôvodnenia).

22. Ústavný súd v súlade s názorom najvyššieho súdu konštatuje, že sťažovateľ síce v dovolaní tvrdil, že napáda nesprávne právne posúdenie veci, v skutočnosti však odkazoval na skutkové okolnosti a ich hodnotenie, ktoré považoval za nesprávne (pozri k tomu aj III. ÚS 352/2020, body 18 a nasledujúce odôvodnenia).

23. Vyplýva to zo skutočnosti, že použitie § 441 Občianskeho zákonníka by v prípade sťažovateľa bolo možné len vtedy, ak by okresný a krajský súd dospeli ku skutkovému záveru, že za vznik dopravnej nehody zodpovedá aj poškodená. Súdny prvého a druhého stupňa však jednoznačne konštatovali, že za vznik dopravnej nehody je zodpovedný výlučne sťažovateľ.

24. Ako už bolo uvedené, najvyšší súd nemohol tento skutkový záver preskúmať a meniť, preto ani nemohol prisvedčiť argumentom sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodu, že nedošlo k aplikácii § 441 Občianskeho zákonníka. Inak povedané, pri skutkovom stave, ako ho zistili okresný a krajský súd, neprichádzalo použitie § 441 Občianskeho zákonníka do úvahy.

25. Rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania je preto zrozumiteľné a v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi dovolacie konanie [§ 371 ods. 1 písm. i) a § 382 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku].

26. Pretože ústavný súd nezistil pochybenie najvyššieho súdu, už v štádiu predbežného prerokovania je zrejmé, že ústavnej sťažnosti by pri prípadnom prijatí na ďalšie konanie nebolo možné vyhovieť. Z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť (pozri k tomu napr. IV. ÚS 226/2022, bod 156 odôvodnenia).

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje, že ak ide o preskúmanie tvrdeného porušenia ústavných práv v dôsledku nesprávne zisteného skutkového stavu, resp. extrémneho rozporu medzi vykonaným dokazovaním a skutkovými závermi súdov prvého a druhého stupňa, sťažovateľ nevyužil možnosť podať z tohto dôvodu ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu (pozri § 124 poslednú vetu zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu